

Velikonočni vtorek na Rodinah je svítal. Silen dan! — Napolnjena cerkev, prav kakor na Brez-niški veseli božji službi v praznik. A danes? Naj-žalostnejša se vrši. Sredi cerkve počiva rakev. Materina rakev.

Vse odmoljeno. Vse odpeto.

Za kapelico sv. Ane je zijal izkopan grob. Po-lágali so jo noter in položili.

Rodinjskih tako tolažilno se glasečih zvonov glasovi so dušili to srcé trgajoče padanje prstí doli na mater; dušili ta jok.

Jokali smo otroci. Potočilo se je mnogo tujih solzá.

Eden ni jokal. Brat Ivan ni jokal. Čudili so se temu nésrcu, kakor se večkrat na svetu ču-dijo ljudje. — Prevelika bôl mu je zatrla tudi jók. Jokati ni mogel.

Prevelika bôl. — Kadarkoli je pozneje osnoval skromno domoródnico, ni mu popolnoma vspéla izpod rók, da bi ne bil daroval tudi ljubljene ma-teri gorkega stíha.

* * *

Zagrebéno, kar je telesnega bilo.

Iz rodinjskega stolpa je vmolknila tožba zvonóv.

Vmolknila. Ne popolno.

Čuj, kladivo na zvonove. Čuj — uro! Ena ... šest ... devet ... dvanajst. — Končano! Končán;

dopolnjen za vselej materin živenski ték. Do-polnjen za vselej. Končano — nad dvanajstega vdarca ura ne zna.

* * *

In danes?

Ob njeni godóvnici. — Svečniški dan, začé-njajoč se opolunoči, se je spominjam živeje še, nego sicer. To noč — ne čudi se mi — to noč glasno jokam; a že davno nisem več 15 tih, 20 tih in 30 tih lét.

To noč želim, tako želim, če bi mi hotela ob postelj pristopiti, kakor je živa bila. Vsaj ne-katerih njenih odkrítij bi prerad začul. — Kadar se mi namreč sanja o njej in sem v njeni družbi, takrat je vselej nekaj vmes in nikoli se z njo prav dogovoriti ne morem. To noč bi se jasno dogovoril.

Ali vsaj iz svoje nádsteljine podobe doli naj se mi sklone, tako prosim.

Komur je smrt izpregovorila, tega se večidel strašijo v nočni uri. Tudi jaz bi se strašil ob takih urah vsacega mrtvih. — A te matere se ne strašim ob nobeni uri.

Ni me vslíšala do danes; ni vstopila do mene do danes.

Bodi! — Itak ne prav dolgo. Odpró se tudi meni grôba vrata; odpro, ko jej pohitim odprtimi rokami naproti; ko se najini duši zlijeta v drugi poljub — v večni poljub.

Do takrat, ljuba mati — zdrava!

□ □

□ □ □

□ □

UVOD.

Na oknu slonim in gledam:

Hruška pod oknom cveti — življenje;
ob vrtu cesta hiti — življenje;
ob cesti drog za drogom, žica jih veže — življenje;
za cesto njive plug reže — življenje;
tam v dalji brda v češnjem snegu — življenje;
za brdi modro nebó je — večno življenje.

Človek, ki greš po cesti, kaj misliš?

LJUBEZEN.

Jaz sanjam vrt.
Draga roka mi piše: čakam smrt.

Trdó pade, življenje, tvoja pest.
Čuj, kako vdari moja:
smrti bom zvest!

ANTONIETTA.

Vidim te: tvoje oči govorijo psalme,
kakor da so uzrle jutranjih dežel solnce,
ko ga pozdravljajo z dobrim jutrom cedre
in palme.

Vijolične misli
tkeš in vežeš vanje
zdaj nerojenih dni —
sanje.

Lepota visoke pesmi,
ki jo je duša slutila v žametni noči mladih let,
je v tvoji ljubezni razvila solnčen cvet.

Jos. Lovrenčič.